

LIBRIS

We know
books

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI SORA SOARE POVESTEA ELECTREI

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

Capitolul 1

- Nu-mi amintesc de locul în care mă aflu și nici ce anume făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morții tatei.

- Bine. Vrei să explorăm acest aspect?

M-am uitat la Theresa, care ședea pe scaunul ei de piele, cu spătar curbat. Îmi amintea de pârșul somnoros de la ceaiul din *Alice în Țara Minunilor*, sau de unul dintre amicii lui rozători. Clipea des în spatele micilor ei ochelari rotunzi și își ținea tot timpul buzele strânse. Avea picioare frumoase sub fusta de tweed care îi venea până la genunchi și avea și păr ca lumea. Mi-am spus că putea fi frumușică dacă voia, însă știam că nu-și dorea decât să pară inteligentă.

- Electra? Iar te pierd.

- Da, scuze, eram cu mintea în altă parte.

- Te gândeai la sentimentele pe care le nutreai atunci când a murit tatăl tău?

Cum nu-i puteam spune exact ce gândeam, am dat din cap cu toată convingerea.

- Da.

- Și?

- Chiar nu-mi amintesc. Îmi pare rău.

- Electra, moartea lui pare să te înfurie. De ce erai furioasă?

- Nu sunt... nu eram. Adică, sincer vorbind, nu-mi amintesc.

- Nu-ți amintești ce ai simțit în acel moment?

– Nu.
– Bine.

Am văzut că nota ceva în carnețel, probabil din categoria *refuză să se confrunte cu moartea tatălui*. Asta îmi spusese ultimul psihiatru, iar eu chiar nu aveam nici o problemă legată de asta. Așa cum învățasem de-a lungul anilor, celorlalți le plăcea să găsească un motiv pentru care eram varză și să țină cu dinții de el, întocmai ca un șoarece de bucata de brânză, și să ciugulească din mine până când cădeam de acord cu ei și aberam doar ca să fie ei fericiți.

– Și față de Mitch ce simți?

Cuvintele pe care le-aș fi rostit ca să-l caracterizez pe fostul meu iubit ar fi făcut-o pe Theresa să pună mâna pe telefon și să alerteze poliția în legătură cu o nebună aflată în libertate, care voia să castreze unul dintre cele mai celebre staruri rock din lume. În schimb, am zâmbit dulce.

– Mi-a trecut. Am depășit momentul.

– Electra, ultima oară când ne-am văzut erai foarte nervoasă din cauza lui.

– Da, dar mi-a trecut. Vorbesc serios.

– Ei bine, asta este o veste bună. Și cu băutura? Ai mai lăsat-o?

– Da, am mințit eu din nou. Auzi, trebuie să fug la o întâlnire!

– Electra, dar suntem abia la jumătatea ședinței!

– Știu, păcat, dar ce să-i faci, asta-i viața.

M-am ridicat și m-am dus spre ușă.

– Ai vrea să-ți găsească un loc în agenda mea de programări, spre sfârșitul săptămânii? Vorbește cu Marcia la plecare.

– Bine, mersi.

Deja închideam ușa în urma mea. Am trecut pe lângă Marcia, secretara, și m-am îndreptat spre lift, care a venit aproape imediat. În timp ce zburam spre parter, am închis ochii – detestam spațiile închise – și mi-am lipit fruntea încinsă de marmura rece.

„Aoleu, ce naiba am?” mi-am spus. „Sunt atât de dusă cu capul, că nici psihologului nu-i pot spune adevărul!”

„Îți este prea rușine să spui oricui adevărul... Și chiar dacă i l-ai spune Theresei, cum să-l priceapă?” mi-am răspuns singură. „Probabil că ea locuiește într-o casă ca lumea, dintre cele placate cu

cărămidă, împreună cu soțul avocat, probabil că au doi copii și un frigider pe care le etalează desenele, prinse cu magneti simpatici. O, și una dintre pozele alea scârboase cu mami, tati și copiii purtând cu toții cămăși de blugi identice, pe care au mărit-o și au agățat-o în spatele canapelei”, am continuat în sinea mea, în timp ce mă urcam în limuzină.

– Încotro, doamnă? m-a întrebat șoferul prin intercom.

– Acasă! am răcnit eu, înainte să scot o sticlă de apă din minifrigider, pe care l-am închis repede, ca să nu fiu tentată să explorez opțiunile legate de alcool.

Mă durea capul ca naiba, o durere pe care n-aș fi putut să mi-o domolesc nici dacă înghițeam un pumn de analgezice, iar, pe deasupra, era trecut de cinci după-amiaza. Totuși, cu o seară în urmă, luasem parte la o petrecere mișto, cel puțin din ce-mi aminteam. Maurice, creator de modă și noul meu prieten la cataramă, venise în oraș și, împreună cu câțiva dintre amicii lui newyorkezi, trecuse pe la mine ca să bem niște pahare și îi mai chemase și pe alții. Nu-mi aminteam când mă dusesem la culcare, iar azi-dimineață fusesem mirată să mă trezesc cu un străin lângă mine. Cel puțin, era un străin frumos. După ce am făcut încă o dată cunoștință trupește, îl întrebasesm cum îl chema. Cu câteva luni în urmă, Fernando fusese șofer la Walmart, în Philly. Unul dintre achizitori îl observase și îi ceruse să-l sune pe un prieten al lui de la o agenție de modele din New York. Fernando îmi spusese că i-ar fi plăcut să mă conducă cât de curând pe covorul roșu – însă eu aflasem deja pe propria piele că o fotografie cu mine la braț ar fi fost o mare trambulină pentru cariera *domnului Walmart* – așa că scăpasem de el imediat ce putusem.

„Păi, și ce dacă i-ai fi spus *doamnei Pârș* adevărul, Electra? Ce dacă ai fi recunoscut că aseară erai beată turtă, că luaseși cocaină și că nu ți-ai fi dat seama nici dacă te-ai fi culcat cu Moș Crăciun? Că motivul pentru care nici nu-ți vine să te gândești la taică-tău nu e moartea lui, ci faptul că știai cât de rușine i-ar fi fost cu tine... cât de rușine *i-a fost* cu tine?”

Pe când Pa Salt fusese în viață, cel puțin știam că nu vedea ce făceam, dar acum, că murise, parcă devenise omniprezent. Noaptea

trecută ar fi putut să fie în dormitor, cu mine, sau chiar acum, aici, în limuzină.

Am cedat și am luat o sticlă mică de vodcă. Am dat-o pe gât, încercând să uit dezamăgirea de pe chipul lui Pa ultima oară când îl văzusem, înainte să moară. Venise în vizită la New York, spunând că trebuia să-mi zică ceva. Îl evitasem până în ultima seară, când acceptasem cu greu să iau cina cu el. Burdușită cu vodcă și amfetamină, ajunsese la Asiate, un restaurant de dincolo de Central Park. Stătusem amorțită în fața lui pe toată durata cinei, scuzându-mă și ducându-mă la baie ca să mai trag niște liniuțe pe nas ori de câte ori dădea să înceapă conversații la care nu voiam să iau parte.

Imediat ce venise desertul, Pa își încrucișase brațele pe piept și mă privise calm.

– Electra, sunt foarte îngrijorat în privința ta. Pari complet absentă.

– Păi, tu nu înțelegi cât de stresată sunt! mă răstisem la el. Ce înseamnă să fii în locul meu!

Spre rușinea mea, îmi aminteam doar vag ce urmasa sau ce spusese el, dar știam că mă ridicasem și îl lăsasem baltă. Așa că acum nici măcar nu aveam de unde să știu ce voise să-mi spună.

„Electra, de ce naiba îți pasă?” m-am întrebat eu în timp ce mă ștergeam la gură și băgam sticla goală în buzunar.

Aveam șofer nou și numai un articol în ziar nu-mi trebuia, unul care să spună că secasem minibarul.

„Nici măcar nu-i tatăl tău adevărat!” am conchis în sinea mea.

Și apoi, oricum nu mai aveam ce face. Pa murise, la fel ca toți cei pe care îi iubisem în viața asta, viață pe care eu trebuia s-o duc mai departe. Nu aveam nevoie de el, nu aveam nevoie de nimeni...

– Am ajuns, doamnă, a spus șoferul prin intercom.

– Mersi. Cobor singură, am adăugat în timp ce ieșeam și închi-deam portiera.

Era mai bine să ajung oriunde pe neștiute, în măsura în care se putea. Alte vedete puteau să se deghizeze și să scape neobservate dacă luau masa la un restaurant din zonă, dar eu aveam peste 1,80 metri înălțime și m-ar fi dibuit oricine chiar dacă nu aș fi fost celebră.

– Salut, Electra!

– Tommy, ce mai faci?

Am încropit un zâmbet, trecând pe sub marchiza blocului în care locuiam.

– Acum, că te văd, mai bine, doamnă. Cum ți-a fost ziua?

– Nemaipomenită, mersi! am spus eu dând din cap și uitându-mă de sus – vreau să zic, de foarte de sus – la principalul meu fan. Pe mâine, Tommy!

– Pe mâine, Electra! Nu ieși astă-seară?

– Nu, azi stau cuminte. Pa!

I-am făcut cu mâna și am intrat.

„Măcar *el* mă iubește”, mi-am spus eu în gând, pe când îmi luam corespondența de la portar și mă duceam spre lift.

În timp ce liftierul mă însoțea doar pentru că asta era treaba lui, iar mie îmi venea să-i dau să-mi țină cheile, fiindcă numai asta aveam la mine, m-am gândit la Tommy. Mai tot timpul stătea de pază în fața blocului și făcea asta de câteva luni. La început, intrasem în panică și îi cerusem portarului să scape de el. Tommy nici nu se clintise și spusese că avea tot dreptul să stea pe trotuar, că nu deranja pe nimeni și că tot ce voia era să mă apere pe mine. Portarul mă sfătuisese să chem poliția și să-l acuz de hărțuire, numai că într-o dimineață cerusem să-i aflu numele și îl căutasem pe internet. Descoperisem pe Facebook că era un veteran de război care câștigase multe medalii pentru bravură în Afganistan și că avea o soție și o fiică în Queens. Acum, în loc să mă simt amenințată, Tommy mă făcea să mă simt în siguranță. Și apoi, el era mereu respectuos și politicos, așa că-i cerusem portarului să-l lase în pace.

Liftierul a ieșit din cabină și mi-a făcut loc să trec. După asta, amândoi am executat un soi de dans în care eu a trebuit să fac un pas în spate pentru ca el s-o ia înainte, să mă conducă la apartamentul meu de lux și să-mi deschidă ușa cu cheia lui.

– Poftim, domnișoară D'Aplièse. Vă doresc o zi bună.

A dat din cap către mine, fără un dram de căldură în privire. Știam că personalul de aici își dorea să dispar precum un nor de fum ieșind pe un horn care, de altfel, nici nu exista. Majoritatea locatarilor trăiau aici de când fuseseră prunci în pântecul mamei, de pe vremea când o femeie de culoare, ca mine, ar fi fost

„privilegiată” să le fie menajeră. Erau cu toții proprietari, iar pe mine mă socoteau doar un soi de bădărancă: o locatară – chiar și înstărită, în cazul meu – ce ajunsese acolo datorită unei bătrâne care locuise în clădire și care, în cele din urmă, murise, iar fiul ei renovase apartamentul și încercase să-l vândă la un preț exorbitant. Se pare că, din cauza unei chestii numite „criza creditelor ipotecare”, o dăduse în bară. În schimb, fusese nevoit să vândă contractul de leasing celui care oferea mai mult – adică mie. Prețul fusese exorbitant, dar apartamentul merita, ticsit cum era cu lucrări de artă modernă și dotat cu toate dispozitivele electronice posibile (nu știam să umblu la majoritatea), iar priveliștea de pe terasa cu vedere la Central Park era uluitoare.

În cazul în care aveam nevoie să-mi amintească ceva de succesul de care mă bucuram, apartamentul o făcea de minune.

„Dar cel mai mult îmi amintește cât de singură sunt”, mi-am spus.

M-am afundat în canapeaua pe care ar fi putut dormi confortabil cel puțin doi oameni în toată firea. Dimensiunea ei mă făcea să mă simt mică și delicată... și foarte, foarte izolată acolo, la ultimul etaj.

A început să-mi sune telefonul de undeva din casă, și astfel mi-a răsunat în urechi cântecul care-l făcuse pe Mitch vedetă internațională. Încercasem să schimb tonul de apel, dar nu reușisem.

„Dacă CeCe este dislexică la cuvinte, eu sigur sunt dislexică la electronice”, mi-am spus, intrând în baie ca să-mi iau telefonul.

Am fost ușurată să văd că menajera schimbase așternuturile pe patul enorm și că totul era perfect, ca la hotel. Îmi plăcea noua menajeră pe care mi-o găsise Pa. Semnase un contract de confidențialitate, ca toți ceilalți, prin care se angaja să nu divulge presei metehnele mele mai grave. Chiar și așa, m-am cutremurat întrebandu-mă ce o fi crezut – oare Lisbet o chema? – azi-dimineață, după ce intrase în casă.

M-am așezat pe pat și mi-am ascultat mesajele vocale. Cinci erau de la agenta care-mi cerea s-o sun urgent în legătură cu ședința foto de a doua zi, pentru *Vanity Fair*, iar ultimul mesaj era de la Amy, noua mea asistentă personală. Lucra pentru mine doar de cinci luni, dar îmi plăcea.

Bună, Electra, Amy sunt. Voiam să-ți spun că mi-a plăcut foarte mult să lucrez pentru tine, dar că nu cred că asta va merge pe termen lung. Astăzi i-am înmănat agentei tale demisia mea, îți doresc baftă pe viitor și...

– RAHAT! am strigat, ștergând mesajul și aruncând telefonul cât colo. Ei, ce dracu' i-am mai făcut? am întrebat tavanul, neștiind de ce mă enervam că o neica-nimeni, care se aruncase la picioarele mele și mă implorase să-i ofer o șansă, mă părăsise după trei luni.

– De când eram copil visam să lucrez în domeniul modei. Vă rog, domnișoară D'Aplièse, o să muncesc zi și noapte, viața dumneavoastră va fi a mea și jur că nu vă voi dezamăgi!

Îi imitam accentul smiorcăit, de Brooklyn, în timp ce-mi sunam agenta. Erau trei lucruri fără de care nu puteam trăi: cocaina, vodca și o asistentă personală.

– Bună, Susie, am auzit că Amy și-a dat demisia.

– Da, nu-i a bună. Era din ce în ce mai iscusită.

Accentul britanic al lui Susie suna aspru și profesional.

– Mda, așa mi se părea și mie. Ai idee de ce a plecat?

A făcut o pauză înainte să răspundă:

– Nu. Oricum, o pun pe Rebekah să se ocupe și sunt sigură că până la sfârșitul săptămânii îți facem rost de cineva. Ai primit mesajele mele?

– Da, bineînțeles.

– Păi, să nu întârzii mâine. Vor să înceapă ședința la răsărit. La patru dimineața te ia mașina, bine?

– Sigur că da.

– Am auzit că ai petrecut de mama focului azi-noapte.

– M-am distrat, da.

– Păi, să nu petreci astă-seară, Electra. Trebuie să fii odihnită mâine. Fotografia este pentru copertă.

– Nici o grijă, mă culc la ora nouă seara, ca o fată cuminte.

– Bine, scuze, mă așteaptă Lagerfeld pe cealaltă linie. Te sună Rebekah să-ți dea lista de posibile asistente. Ciao!

– Ciao! am îngânat-o, după ce a închis.

Susie era unul dintre puținii oameni de pe lumea asta care îndrăzneau să-mi închidă telefonul. Era cel mai influent agent de super modele din New York și lucra cu toate numele mari din industrie. Mă descoperise pe când aveam șaisprezece ani. La vremea aceea lucram la Paris ca ospătăriță, după ce mă exmatriculasera din a treia școală în cam tot atâția ani. Îi spuseseam lui Pa că nu avea rost să încerce să-mi găsească altă școală, pentru că tot urma să fiu exmatriculată și de acolo. Spre surprinderea mea, el nu făcuse mare tevatură.

Țin minte ce uluită fusesem că nu se enervase încă o dată din pricina unuia dintre nenumăratele mele eșecuri. Fusesse doar cam dezamăgit, cred, chestie care-mi tăiașe avântul.

– Mă gândeam să călătoresc sau ceva de genul ăsta, îi propusesem eu. Să învăț din experiențele vieții.

– Sunt de acord că mare parte din ceea ce trebuie să știi pentru a avea succes în viață nu vine neapărat prin educație școlară, dar, tocmai fiindcă ești atât de deșteaptă, sperasem să capeți măcar niște competențe de bază. Ești cam tânără să fii de capul tău în lumea largă, Electra.

– Pa, pot să am grijă de mine, spuseseam, ferm.

– Nu mă îndoiesc, dar cu ce bani o să călătorești?

– O să-mi găsesc de lucru, normal. Ridicasem din umeri. Mă gândeam să mă duc la Paris mai întâi.

– O alegere excelentă, încuviințase Pa. Este un oraș incredibil.

În timp ce-l priveam peste biroul lui mare, mă gândisem că părea aproape visător și trist. Daaa, cu siguranță că păruse trist.

– Bine, atunci, continuase el, ce-ar fi să ajungem la o înțelegere? Tu vrei să te lași de școală, ceea ce înțeleg, dar eu mă tem de posibilitatea ca fiica mea cea mai mică să plece în lume la o vârstă atât de fragedă. Marina are niște cunoștințe la Paris. Sunt sigură că te poate ajuta să-ți găsești o locuință ca lumea. Stai peste vară acolo, iar apoi ne vedem și hotărâm unde să te duci mai departe.

– Bine, pare un plan bun.

Consimțisem, încă uimită că nu insistase să-mi termin școala. Atunci când mă ridicasem să plec, mă convinsesem că fie se spăla pe mâini de mine, fie îmi dădea drumul la lesă cât să cad în

primul canal. În orice caz, Ma dăduse niște telefoane și ajunsesem într-un mic studio simpatic, de unde se vedeau acoperișurile din Montmartre. Era minuscul și trebuia să împart baia cu o grămadă de puști străini care veniseră să învețe franceza, dar era *al meu*.

Îmi aminteam primul și deliciosul gust al independenței pe care îl simțisem pe când stăteam în cămăruța mea, în seara în care sosisem și îmi dădusem seama că nu avea cine să-mi spună ce să fac. Nu avea nici cine să-mi gătească, așa că mă dusesem la o cafe-nea, mă așezasem la o masă, pe trotuar, și îmi aprinsesem o țigară, uitându-mă la meniu. Comandasem supă de ceapă franțuzească și un pahar de vin, iar chelnerul nici nu clipise văzând că fumam sau comandam alcool. Trei pahare mai târziu, căpătasem încrederea de a mă duce la manager ca să-l întreb dacă avea liber un post de chelneriță. După douăzeci de minute și câteva sute de metri, ajunsesem acasă, fiind angajată. Unul dintre momentele cele mai fericite îl trăisem a doua zi, pe când îl sunam pe Pa dintr-o cabină telefonică. Trebuie să recunosc că păruse la fel de încântat ca atunci când intrase sora mea, Maia, la Sorbona.

Patru săptămâni mai târziu, îi serveam lui Susie, agenta mea, un *croque monsieur*¹, iar restul se știe...

„De ce sunt mereu cu gândul la trecut?” m-am întrebat, luând telefonul ca să-mi ascult celelalte mesaje. „Și de ce mă tot gândesc la Pa?”

– Mitch... Pa..., am murmurat, așteptând căsuța vocală să scuipe tot. S-au dus, Electra, ca și Amy, începând de azi, iar tu trebuie să-ți vezi de drum.

*Draga mea Electra! Ce mai faci? M-am întors la New York... Ce faci diseară? Ai chef de o sticlă de Cristal și niște chow mein*² *danst*on lit avec moi³? *Tânjesc după tine. Sună-mă cât de repede poți.*

Cu toate că eram abătută, mi-a venit să zâmbesc. Zed Eszu era o enigmă în viața mea. Era extrem de bogat, cunoștea foarte multă lume și, în ciuda faptului că era scund și nicidecum genul meu, era incredibil în pat. De trei ani ne tot întâlneam din acel unic motiv.

¹ Sendviș franțuzesc cu șuncă și cașcaval

² Mâncare chinezească

³ Cu mine în patul tău (în limba franceză în original)

Ne opriserăm după ce relația mea cu Mitch devenise serioasă, dar îl repusesem în drepturi cu câteva săptămâni în urmă. Și fără îndoială că îmi ridicase moralul, așa cum aveam nevoie.

Eram îndrăgostiți? Clar că nu – eu, cel puțin –, dar ne învârteam în aceleași cercuri din New York și mai mult decât atât cântărea faptul că, atunci când eram singuri, vorbeam în franceză. Ca și Mitch, nu era intimidat de mine, ceea ce nu se prea întâmpla și, într-un fel, mă alina.

M-am uitat la telefon, neștiind dacă să-l ignor pe Zed și să mă culc devreme, așa cum îmi ceruse Susie, sau să-l sun și să mă bucur de compania lui. Era la mintea cocoșului, așa că l-am sunat pe Zed și i-am zis să vină la mine. În timp ce-l așteptam, am făcut un duș și mi-am pus chimonoul meu preferat, de mătase, făcut special pentru mine de un atelier japonez aflat în plină ascensiune. Pe urmă am băut multă apă, ca să compensez alcoolul pe care aveam să-l beau sau altă chestii nasale pe care aveam să le iau după ce venea el.

Portarul m-a sunat ca să mă anunțe că venise Zed, iar eu i-am cerut să-l trimită sus, la mine. A apărut în fața ușii ținând în mâini un buchet gigantic de trandafiri albi, preferații mei, și o sticlă de șampanie Cristal.

– *Bonsoir, ma belle Electra. Comment vas-tu?*¹ m-a întrebat el în ciudata lui franceză modulată, în timp ce pune deoparte florile și șampania și mă pupa pe obraji.

– Bine, am răspuns, privind cu lăcomie sticla de șampanie. S-o deschid?

– Cred că asta e treaba mea. Pot să-mi scot sacoul mai întâi?

– Evident.

– Dar înainte de asta... A băgat mâna în buzunarul jachetei și mi-a dat o cutie de catifea. L-am văzut și m-am gândit la tine.

– Mersi.

M-am așezat pe canapea, cu picioarele mele enervant de lungi îndoite sub mine, uitându-mă la cutie ca un copil entuziasmat. Zed îmi cumpăra cadouri destul de des și, în mod ironic, având în vedere avuția lui, nu prea erau costisitoare, ci mereu interesante

¹ Bună, frumoasa mea Electra. Ce mai faci? (în limba franceză în original)

și alese cu băgare de seamă. Am ridicat capacul și am văzut inelul împodobit cu o piatră ovală, de culoarea untului.

– Este chihlimbar, mi-a spus el, privindu-mă în timp ce studiam lumina care se reflecta din candelabru în piatra prețioasă. Probează-l.

– Pe ce deget? l-am tachinat, ridicându-mi privirea la el.

– Pe care preferi, *ma chère*¹, dar cred că, dacă aveam de gând să te iau de soție, m-aș fi descurcat mai bine de-atât. Știi, fără îndoială, că omonimul tău grecesc este asociat cu chihlimbarul.

– Zău? Nu, nu știam.

El a deschis șampania.

– Explică-mi, i-am cerut eu.

– Păi, cuvântul grecesc pentru „chihlimbar“ era „electron“, iar legenda spune că în piatră erau captive razele soarelui. Un filosof grec a observat că, dacă freca două bucăți de chihlimbar una de alta, acea frecare crea energie... Numele ți se potrivește de minune, a continuat el, zâmbind și punându-mi dinainte un pahar de șampanie.

– Vrei să spui că eu creez fricțiune? l-am întrebat, zâmbind la rândul meu. Mă întreb dacă numele îmi era destinat sau dacă eu îi eram destinată lui. *Santé!*²

– *Santé!*

Am ciocnit și s-a așezat lângă mine.

– Ăăă...

– Acum te întrebi dacă ți-am mai adus ceva?

– Daaa...

– Atunci, caută sub căptușeala cutiei.

M-am supus și, chiar sub bucățica subțire de catifea pe care fusese așezat inelul, am găsit un pachetel de plastic.

– Mersi, Zed!

Am desfăcut pachetelul, am băgat un deget în el precum ar fi făcut un copil cu conținutul unui borcan de dulceață, iar apoi mi-am frecat gingia.

– Bună, așa-i? a întrebat el în timp ce eu presăram puțin pe masă.

Am scos din pachet un pai scurt și am tras pe nas toată liniuța.

– Mmm, foarte bun! Vrei și tu?

¹ Draga mea (în limba franceză în original)

² Noroc! (în limba franceză în original)